

Tab, han har lidt ved, at man har flyttet Udløbet af Ringkøbing Fjord fra Nymindegab til Hvide Sande; for det siger sig selv, at dér, hvor Fiskerlejet var før, var Trafikken ogsaa. Naar man lukker Udløbet og dæmmer Fjorden af, maa Trafikken flytte andetsteds hen; det er saa selvsagt, at derom kan der ikke herske nogen Meningsforskel. Jeg skal nævne enkelte Ting, som beviser, at Manden faktisk har lidt et Tab, som han fremhæver, at han er ganske uden Skyld i, da han har gjort alt, hvad han kunde, for at staa imod den Flytning af Udløbet, som er sket. Jeg skal dog selvfølgelig ikke komme ind paa, hvad der er sket; det er ganske unødvendigt i dette Tilfælde, hvor det kun drejer sig om, hvorvidt Manden skal have Erstatning eller ej. Finansudvalget har ikke gjort Indstilling til Gunst for denne Mand, og da jeg er hans naturlige Værge her paa denne Plads, er det rimeligt, at jeg har stillet dette Ændringsforslag. Manden fik i 1899 Skøde paa Ejendommen, som han overtog efter sin Fader og altsaa fik til en forholdsvis billig Penge, han gav 26,000 Kr. for den, men man satte den den Gang i Handel og Vandel til 30,000 Kr., altsaa de 4,000 Kr. skulde være hans Medgift, det er let forstaaeligt. Ejendommen er senere sat til en Ejendomsskyldeværdi af 30,000 Kr., saa der kan ikke være Tale om nogen som helst Over- eller Under vurdering, en saadan Tanke er udelukket. Bygningerne var meget forfaldne, til Dels ubrugelige, da han overtog Ejendommen, og han har derfor straks maattet bygge for at kunne tage imod den Trafik, som der var paa Stedet den Gang. Husk paa, det var i 1899. Nu staa Ejendommen ham i 50,000 Kr. Da han overtog Ejendommen, var der en stor og stigende Omsætning paa hans Gæstgiveri. I Foraarstiden, Marts og April, drevs der et betydeligt Fiskeri paa en Del af Ringkøbing Fjord, Fiskerne sejlede til Nymindegab for at afhænde Fangsten, og han drev nogen Forretning med Fisk. Dette, at Fiskerne afsatte Fangsten i Nymindegab, gjorde, at der kom mange Landboere for at hente Fisk dér. Da jeg som forholdsvis ung Mand købte en lille Gaard en Mils Vej derfra, var jeg selv hvert Aar ude med mit Forspand og hentede Fisk dels til mit eget og min Husstands Forbrug og dels, fordi der stod i en Aftægtskontrakt, hvorefter jeg havde at rette mig, at jeg skulde svare saa og saa meget i Fisk. Jeg var altsaa nødt til at hente Fisken ved Nymindegab, og som det gik

mig, gik det Hundreder andre. Den Bevægelse paa Kroen, som dette skabte, er selvfølgelig forbi, ligesom Manden heller ikke nu kan drive Handel med Fisk, den Eksportforretning over Hamborg, som han havde før. Desuden var der om Efteraaret en betydelig Jagt derude. Men det er, som om Jagtvennerne fortrækker, Stedet har ikke længere Tiltrækning for Jagtvennerne. Imidlertid, Forholdene egner sig ikke til, at der nu spindes en lang Ende, og jeg vil altsaa henstille til den højtærede Indenrigsminister at tage Sagen op til Undersøgelse. Det er mig bekendt — det skriver Andrageren ogsaa i sit Andragende —, at saavel Sogneraadet, den stedlige Politimester som Amtet har anbefalet hans Andragende. Dette betyder dog noget. Der er af Ministeriet, saa vidt vides, kun søgt Oplysninger eet Sted, og det er hos Vandbygningsdirektøren. Jeg skal ikke dømme om, hvilket Begreb han har om, hvor meget en saadan Forretning kan have lidt ved den foregaaede Flytning af Udløbet til Ringkøbing Fjord, men jeg synes, det er en ejendommelig Mand at spørge om dette Forhold, der er andre, hvis praktiske Liv har ført med sig, at de kan have et langt bedre Begreb om denne Ting. Andragendet er, som sagt, anbefalet af det stedlige Sogneraad, af Jurisdiktionen og af Amtet, men Ministeriet har givet ham Afslag, og derfor er det, han nu kommer til Folketinget. Da Finansudvalget ikke har gjort Indstilling, har det været nødvendigt for mig at stille det foreliggende Ændringsforslag.

Eduard Larsen: Jeg vil tillade mig at støtte den Henstilling, som den ærede sidste Taler (S. Sørensen) gjorde, om, at der under en eller anden Form kunde blive taget Hensyn til Andragendet fra Kroejer Christensen af Nymindegab. Forholdet derude i det yderste Vesten er saaledes, at denne Mand, der har Krobevilling, egentlig derved ikke blot har en Ret, men saa at sige ogsaa en Pligt. Trafikforholdene derude er mangelfulde, Samfundet er meget karrigt, man kan ikke vente, at han kan have nogen stor Bedrift, men da Samfundet paa disse yderste Udkanter utvivlsomt har Brug for et saadant Trafikmellemled, som en Kro er, kan jeg ikke se andet, end at Samfundet ogsaa til Gengæld har Forpligtelse til indtil en vis Grad ikke at forringe hans Kundekreds. Jeg anser det for et afgørende Moment i denne Sag, at det for Samfundets Skyld ikke kan gaa an at drive denne Mand saa vidt, at han bliver nødt til at holde op med at benytte